

Mieczysław Ingot (11 stycznia 1931 – 24 marca 2019)

Profesor Mieczysław Ingot urodził się 11 stycznia 1931 roku w rodzinie inteligenckiej. Jego ojciec, prof. Stefan Ingot, był znanym historykiem i pracownikiem naukowym Uniwersytetu Lwowskiego, a po II wojnie światowej — od 1950 roku — Uniwersytetu Wrocławskiego, matką zaś Mieczysława z domu Rozehnal. Mieczysław Ingot uzyskał świadectwo maturalne w 1949 roku w IV Państwowym Liceum im. Henryka Sienkiewicza. W tym samym roku został przyjęty na polonistykę na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Był to złoty okres krakowskiej filologii polskiej. Wykładali tutaj: Juliusz Kleiner, Stanisław Pigoń, Kazimierz Wyka, Waław Kubacki, Henryk Markiewicz, Zenon Klemensiewicz, Tadeusz Lehr-Spławiński, Kazimierz Nitsch. Sam przyszły profesor pozostawał głównie pod opieką Wyki i już wtedy pisywał do prasy literackiej i młodzieżowej, głównie do „Wsi”, „Życia Literackiego” i „Po prostu”.

Studia ukończył w 1954 roku na podstawie pracy magisterskiej *Polacy piszący na Kaukazie w I poł. XIX w.* Zaproponowano mu aspiranturę w Instytucie Badań Literackich i na Uniwersytecie. Zamiłowanie do pracy dydaktycznej, zrodzone podczas studiów, zdecydowało o przyjęciu tej drugiej propozycji. W międzyczasie podjął decyzję o przeniesieniu się do Wrocławia. Pierwszego września 1957 został przyjęty na Uniwersytet Wrocławski na stanowisko starszego asystenta przy Katedrze Literatury Polskiej.

W 1959 roku na podstawie pracy *Poglądy literackie koterii petersburskiej w latach 1841–1843* uzyskał na UJ stopień doktora nauk humanistycznych i od stycznia 1960 roku awansowany na stanowisko adiunkta w UW. W latach 1962–1964 pełnił funkcję delegata młodszych pracowników nauki do Senatu uczelni, a w latach 1963–1965 był sekretarzem senackiej komisji do współpracy ze szkolnictwem średnim. W listopadzie 1964 roku badacz złożył kolokwium habilitacyjne i wygłosił wykład habilitacyjny.

Rada Wydziału z pewnym opóźnieniem (powodem był brak druku dysertacji) wystąpiła do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z wnioskiem o nadanie stanowiska naukowego docenta na podstawie pracy *Polskie czasopisma literackie ziem litewsko-ruskich w latach 1832–1851*. Ostatecznie 28 stycznia 1966 roku naukowiec został mianowany docentem etatowym przy Katedrze Literatury Polskiej.

W 1973 roku Rada Wydziału Filologicznego wystąpiła z wnioskiem o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego, który został przyznany 1 listopada 1976 roku. W 1984 roku Mieczysław Inglot uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1965–1970 pełnił funkcję opiekuna zaocznego studium filologii polskiej. Od 1972 był kierownikiem Zakładu Metodyki Nauczania Języka i Literatury Polskiej, a od tego roku stał na czele Studium Podyplomowego dla Nauczycieli przy Instytucie Filologii Polskiej UW. Pracował także w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu (1966–1969), a po przejściu na emeryturę — w Katedrze Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej w Wyższej Szkole Zarządzania „Edukacja” we Wrocławiu oraz Katedrze Filologii w Wyższej Szkole Zarządzania Marketinowego i Języków Obcych w Katowicach.

W 1973 roku został skierowany przez Uniwersytet Wrocławski do pracy w nowo powstałym oddziale Instytutu Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych. Był tam zatrudniony na pół etatu, będąc konsultantem Zakładu Humanistycznego i przewodniczącym Rady Społeczno-Naukowej. Z początkiem 1967 roku Mieczysław Inglot został wybrany członkiem Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, od 1992 roku był jego wiceprezesem, a wcześniej od 1969 roku — przewodniczącym wrocławskiego Oddziału Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza.

Od 1972 zajmował miejsce w Zarządzie Głównym Towarzystwa im. Marii Konopnickiej. Od tego też roku pełnił funkcję Prezesa Olimpiady Polonistycznej. Był również, co ważne, członkiem Komitetu Nauk o Literaturze PAN (1981–1983, 1987–1990, 2000–2003) oraz członkiem Komisji Historii Prasy przy Komitecie Nauk Historycznych PAN (1976–1986). W 1981 roku został Przewodniczącym Rady Naukowej Biblioteki im. Ossolińskich. Za działalność dydaktyczną, organizacyjną i naukową był wielokrotnie nagradzany.

Sześciokrotnie otrzymał nagrodę rektorską (1964, 1973, 1976, 1977, 1980, 1982), pięciokrotnie nagrodę ministerialną (1970, 1974, 1979, 1984, 1987). Był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Twórczość Profesora obejmuje około 500 pozycji. Są to prace o literaturze, o metodyce nauczania i redakcyjne. Dotyczą one głównie pisarstwa Słowackiego, Fredry i Norwida.

W opracowaniu Biblioteki Narodowej ukazał się Seweryna Goszczyńskiego *Król zamczyska* (1961), Juliusza Słowackiego *Fantazy* (1966), *Kordian* (1974), *Balladyna* (1976), Aleksandra Fredry *Zemsta* (1967), *Śluby panińskie* (1972) i *Dożywocie* (1981). Dydaktyce poświęcił Profesor dwie prace: *Problematykę nauczania języka i literatury polskiej* (1977) oraz *Kształtowanie świadomości literackiej uczniów* (1979). W pracach historycznoliterackich pojawiają się badania dotyczące Fredry (*Komedie Aleksandra Fredry. Literatura i teatr* w 1978 r.; *Świat komedii fredrowskich* w 1986 r.), Słowackiego (*Mysł historyczna w „Kordianie”* w 1973 r.; *Nie tylko o „Kordianie”. Studia nad twórczością Juliusza Słowackiego* w 2002 r.) oraz Norwida (*Norwid. Z dziejów recepcji twórczości* w 1983 r.; *Wzobraznia poetyka Norwida* w 1988 r.; *Cyprian Norwid* w 1991 r.). Pojawiały się też inne tematy: *Polska kultura literacka Lwowa lat 1939–1941. Ze Lwowa i o Lwowie. Lata sowieckiej okupacji w poezji polskiej. An-*

tologia utworów poetyckich w wyborze (1995); *Między romantyzmem a współczesnością. Poezja w szkole — od Adama Mickiewicza do Wisławy Szymborskiej* (1997); *Wieszcz i pomyki. W kręgu XIX- i XX-wiecznej recepcji dzieł Adama Mickiewicza* (1999); *Postać Żyda w literaturze polskiej 1822–1864* (1999); *Romantyczne konteksty twórczości Witolda Gombrowicza* (2006). Wypada tutaj dodać, że opracowania tekstów ukazywały się także w serii Biblioteka Analiz Literackich i ossolińskim cyklu Nasza Biblioteka. Zwieńczeniem zainteresowań Profesora był *Romantyzm. Słownik literatury polskiej* (2007).

W naszej pamięci pozostanie jako człowiek otwarty, życzliwy, o dużej erudycji.

KRZYSZTOF BILIŃSKI

 <https://orcid.org/0000-0002-2775-6209>

